

Не мені, не мені судилося
Сіять мак на твоїх полях...
Ой, Пречистая Діво, змилуйся,
Пом'яни в своїх молитвах...

В день святого весняного Юрія
До криниці по воду йшла...
Божевільною білою бурею
За криницею вишня цвіла...

Міліони прозорих метеликів
Прославляли життя і смерть...
Запашних міліони келихів
П'яним медом наповнені вщерть...

І стояла у сні під криницею,
Снила ніжно весняним сном,
Причастилась весни таємницею,
Золотим весняним вином.

І було наче зоряна ніч вино,
Помутились думки мої...
Тільки чую: – Хороша дівчино! —
Гей, коня мого напої...

Подивилась, а поруч стомлений
Білий кінь, як птиця тремтів...
А на ньому хтось соняшним променем
В біло-злотнім убранні горів...

Ой навіщо я подивилася?
Чарівний біло-злотний птах...
Не мені, не мені судилося
Сіять мак на твоїх полях.

Се ж його променясті кучері
Я тримала в своїх руках,
Як тугим перевеслом мучила
Хвилю золота в пишних снопах...

Чи не його се очи вдосвіта
Я угледіла в небі колись,
Коли світлими росами хтось ридав,
Схід мережив брилянтом сліз?..

Се ж для його убрання пишного
Золотило сонце сніги,
Гаптувало між білою вишнею
Самоцвіти свої дорогі...

Се ж його червоними маками
Усміхалися влітку уста...
І крижані крапельки плакали,
І дзеркалилась в цебрах вода...

Та навколо святого Юрія
Білим саявом вились пелюстки...
Божевільною білою бурею
Танцювали свої танки...

Напувала коня похилого,
Помутилося все в ту мить...
І спитала вершника білого:
Може б в хату зайшов спочить?

Усміхнувся... На тлі зеленого
Золотою гадючкою спис...
– Чи нема на війні нареченого?
Ти за нього мені молись...

У нестямі до ніг схилилася,
Розтопила душу в сльозах...
Не мені, не мені судилося
Сіять мак на твоїх полях...

Тупнув кінь і знялася курява,
Закрутився далеко шлях...
Зникли очі святого Юрія,
Чарівний біло-злотний птах...

І, цілуючи білий слід його,
Проридала душа свій гріх...
Ой навіщо до раю світлого
Вводиш, Боже, вродливих святих?